

ním poměru smluvního, dle kterého by žalovaná byla povinna žalobci plniti, následkem čehož by státi jí bylo za zavinění pomocníka jako za zavinění vlastní. Že by však bylo pachtěře C, jakožto zástupce žalované ve správě domu považovati za osobu neschopnou podle § 1315 obč. zák., nebylo žalobcem vůbec tvrzeno, tím méně prokázáno. Z toho jde, že nedostává se zákonného důvodu právního pro závazek žalované k náhradě škody.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobcovu.

Důvody:

Žalující strana uplatňuje ve svém dovolání dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci dle § 503 č. 4 c. ř. s. a shledává tento dovolací důvod v tom, že soud odvolací uznal, že ustanovení § 1311 obč. zák. na žalovanou stranu použití nelze, jelikož hotel, na jehožto chodníku žalobce dne 1. ledna 1918 úraz utrpěl, jest propachtován C-ovi a jelikož tím správa domu přešla na pachtěře, který jako zástupce vlastníka domu ve smyslu nařízení policejního silničního řádu pro město Olomouc o čištění a posypávání chodníku se starati měl, a že pachtěře C považovati nelze za osobu neschopnou ve smyslu § 1315 obč. zák. Tohoto důvodu dovolacího však zde není. Povinnost, chodník před domem čistiti a posypávati, náleží vlastníku domu neb jeho zástupci. Zvláštní formy neb zvláštního způsobu k ustanovení zástupce vlastníka domu, ku obstarávání prací a k dohledu nad výkonem těchto při čištění a posypávání chodníku není předepsáno. Tím, že hotel, na jehožto chodníku žalobce úraz utrpěl, byl dán do pachtu C-ovi, byl zároveň ustanoven zástupce vlastníka domu, aby zachovával předpisy policejního řádu, neboť s pachtem hotelu jest spojena jeho správa a dohled nad celým předmětem pachtu a tudíž i spojeno dovolené zastupování vlastníka domu, jak toho policejní nařízení města Olomouce ze dne 15. května 1899 č. 4898 vyžaduje. Pachtěř hotelu též převzal povinnosti vlastníka domu ohledně čištění a posypávání chodníku; neboť v odstavci X. smlouvy pachtovní ze dne 30. září 1914 jest výslovně ustanoveno, že pachtěř jest povinen všechny na vedení hotelu a restaurace se vztahující předpisy a ustanovení zachovávat. K těmto ku vedení hotelu se vztahujícím předpisům patří obzvláště uvedené policejní nařízení města Olomouce, dle kteréhož při náledí chodník podél domu nejpozději až do 8. hod. ranní od sněhu a náledí očistiti a kluzká místa pískem, zemí anebo popelem posypávati jest. Že by ustanovení zástupce majitele domu bylo oznámiti obecní radě, se v uvedeném policejním nařízení nevyhledává a není ustanovení takového zástupce od nějakého schválení závislým. Že by pak pachtěře C jako zástupce strany žalované při správě domu považovati bylo za neschopného, nebylo ani stranou žalující tvrzeno a nemohlo to tudíž býti ani vysloveno. Dovolání jest proto bezdůvodné, bylo je zamítnouti a rozsudek soudu odvolacího potvrditi.

Čís. 40.

V řízení o propůjčení cesty nezbytné (zák. ze dne 7. července 1896 č. 140 ř. z.) není dovolen dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu, jímž usnesení soudu prvního bylo zrušeno a témuž rozhodnutí ve věci uloženo.

(Rozh. ze dne 5. února 1919, R I 29/19.)

Nejvyšší soud odmítl jako nepřipustný dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu (zemského soudu v Praze), jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu (okresního soudu v Kostelci n. Č. L.), vydané v řízení o propůjčení cesty nezbytné podle zák. ze dne 7. července 1896 č. 140 ř. z., a prvnímu soudu uloženo, aby ve hlavní věci rozhodl.

Důvody:

Zákon ze dne 7. července 1896 č. 140 ř. z. o cestách nezbytných je zákonem speciálním, jehož ustanovení jsou přizpůsobena zvláštnímu účelu, kterému slouží. S hlediska tohoto postupoval citovaný zákon při stanovení opravných prostředků, upraviv tyto samostatně a dopustiv v § 16 jakožto opravný prostředek rekurs, avšak, jak ze souvislosti s předcházejícím § 15 na jevo vychází, nikoliv neobmezeně proti každému rozhodnutí soudnímu, nýbrž pouze proti konečnému a věcnému rozhodnutí o propůjčení nezbytné cesty a o odškodnění. V daném případě nejedná se však o takovéto věcné rozhodnutí rekursního soudu; soud tento zrušil toliko usnesení okresního soudu, kterým po ukončeném řízení k návrhu žadatelů nezbytné cesty noví znalci ustanovení a další řízení nařízeno bylo, a uložil okresnímu soudu, aby ve věci hlavní rozhodl. Do takového rozhodnutí není však ve smyslu §§ 15 a 16 cit. zák. připustný rekurs, zvláště když také civilní řád soudní vyslovuje v § 291 zásadu, že proti usnesením, kterými nabízené důkazy zavrženy byly, neb provedení důkazů nařízeno bylo, není dovolen zvláštní prostředek opravný. Náleželo proto dovolací rekurs jako nepřipustný zaničit.

Čís. 41.

Ode dne 28. října 1918 počínajíc povoluje exekuci neb výkon exekuce na základě exekučního titulu, vzniklého v území bývalých království a zemí v říšské radě zastoupených mimo obvod československé republiky, soudní dvůr první stolice v § 82 ex. ř. stanovený.*)

(Rozh. ze dne 5. února 1919, R II 17/19.)

K dožádání okresního soudu v Krakově nařídil okresní soud ve Frenštátě p. H. usnesením ze dne 7. prosince 1918 výkon exekuce, povolené usnesením prvějšího okresního soudu ze dne 2. prosince 1918. — Rekursní soud (krajský soud v Novém Jičíně) změnil k rekursu dlužníkovu usnesení prvního soudu a odmítl výkon exekuce. Důvody: Podle exekučního řádu ze dne 27. května 1896 č. 79 ř. z., jenž dle čl. 2 zák. ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. zák. a nař. o zřízení samostatného státu československého zůstal prozatím v platnosti, jest k rozhodnutí o povolení navržené exekuce nebo navrženého výkonu exekučního na základě spisů a listin v cizozemsku zřízených příslušen sborový soud instance

*) Viz, pokud jde o exekuci podle spisů a listin zřízených v německo-rakouském státě, nyní nařízení vlády ze dne 19. března 1919 č. 145 sb. zák. a nař.